

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 51.569/3

VAN 9 JULI 2012

VAN DE AFDELING WETGEVING

VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, derde kamer, op 21 juni 2012 door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Leefmilieu verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘inzake erkenning en subsidiëring van de centra voor kinderopvang en gezinsondersteuning’, heeft het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerpbesluit strekt ertoe een nieuwe regeling inzake de erkenning en de subsidiëring van de centra voor kinderzorg en gezinsondersteuning (hierna: CKG's) in te voeren, ter vervanging van de regeling vervat in het besluit van de Vlaamse Regering van 1 maart 2002 'betreffende de erkenning en de subsidiëring van de centra voor kinderzorg en gezinsondersteuning'.

Anders dan in het laatstgenoemde besluit, dat in een verplichte erkenning voorziet, gaat het in de ontworpen regeling om een facultatieve erkenning door het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin (hierna: Kind en Gezin), die vereist is om de naam "CKG" te mogen dragen en om te kunnen worden gesubsidieerd. Een voorziening kan evenwel hetzelfde aanbod als de CKG's aanbieden zonder de naam "CKG" te gebruiken en hoeft in dat geval niet te zijn erkend op grond van het te nemen besluit.

3.1. In de aanhef van het ontwerp wordt artikel 8, § 1, van het decreet van 30 april 2004 'tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin' als rechtsgrond vermeld.

Die bepaling luidt:

"Naast de kerntaken, vermeld in artikel 5, neemt het agentschap ook taken op inzake crisisopvang van jonge kinderen, inzake verstoorde opvoedingssituaties en inzake hulpverlening bij kindermishandeling. Het agentschap stemt deze taken af op het beleid inzake integrale jeugdzorg.

Het agentschap neemt ook taken op zich betreffende binnenlandse en interlandelijke adoptie."

De taak van Kind en Gezin met betrekking tot de CKG's valt weliswaar te situeren binnen de taken die zijn omschreven in artikel 8, § 1, eerste lid, van het decreet van 30 april 2004, maar die bepaling bevat geen machtiging aan de Vlaamse Regering om ter zake nadere regels te bepalen. Zulk een machtiging is wel vervat in artikel 12 van het decreet van 30 april 2004, naar luid waarvan de Vlaamse Regering in het raam van de taak van Kind en Gezin, vermeld in de artikelen 5, 6, 7 en 8 van dat decreet, nadere regels kan bepalen om initiatieven toe te staan en/of te subsidiëren met dien verstande dat de toelatings- en/of erkenningsbeslissing bij Kind en Gezin

berust. Zoals de Raad van State, afdeling Wetgeving, reeds eerder heeft opgemerkt, kan de in artikel 12 van het decreet van 30 april 2004 gehanteerde uitdrukking “voorwaarden om initiatieven toe te staan” worden begrepen als verwijzende naar voorwaarden om initiatieven te erkennen.¹

3.2. Voor wat betreft de bepalingen van het ontworpen besluit waarbij taken worden opgedragen aan Kind en Gezin, wordt daarenboven rechtsgrond geboden door artikel 8, § 2, van het decreet van 30 april 2004. Luidens die bepaling kan de Vlaamse Regering, binnen het raam van de missie en de taken van Kind en Gezin, specifieke opdrachten toewijzen aan dat agentschap.

3.3. De artikelen 15 en 16 van het ontwerp bevatten een regeling betreffende de opmaak van een ondersteuningsplan en het bijhouden van een dossier betreffende het begeleide kind en zijn gezin, dat wordt bewaard totdat de betrokkene meerderjarig is. In dat ondersteuningsplan en dat dossier worden een aantal persoonsgegevens opgenomen. Al zijn het genoemde plan en dossier onafscheidelijk verbonden met de opgezette hulpverlening door de CKG's waarvan de erkenning en de subsidiëring rechtsgrond vindt in artikel 12 *juncto* artikel 8, § 1, eerste lid, van het decreet van 30 april 2004 (zie opmerking 3.1), zou er voor de regeling van de verwerking van persoonsgegevens die ze inhouden toch best, mede gelet op het in artikel 22 van de Grondwet neergelegde legaliteitsbeginsel, een uitdrukkelijke rechtsgrond worden gecreëerd.

3.4. In artikel 17 van het ontwerp wordt bepaald dat de CKG's dienen te beantwoorden aan de bepalingen van het decreet van 17 oktober 2003 ‘betreffende de kwaliteit van de gezondheids- en welzijnsvoorzieningen’ en wordt aan de Vlaamse minister bevoegd voor de bijstand aan personen (hierna: de minister) een delegatie gegeven om de nadere bepalingen vast te stellen met betrekking tot de uitvoering van dat decreet.

De gemachtigde verschaftte onder meer de volgende toelichting over deze bepaling:

“Het kwaliteitsdecreet van 17 oktober 2003 geeft inderdaad machtiging aan de Vlaamse Regering om de regels nader uit te werken. Op basis van deze machtiging wordt in voorliggend ontwerp van decreet (lees: besluit) de naleving van het kwaliteitsdecreet als erkenningsvoorschrift, i.e. voorwaarde om de erkenning te behouden, opgenomen. Dit

¹ Zie advies 48.029/3 van 27 april 2010 over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van de regelgeving betreffende kinderopvang, wat betreft de bestrijding van discriminatie in de kinderopvang’, advies 50.026/1/V van 6 september 2011 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 21 oktober 2011 ‘tot wijziging van diverse besluiten van de Vlaamse Regering met betrekking tot kinderopvang’ en advies 50.501/3 van 17 november 2011 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 16 december 2011 ‘tot wijziging van diverse bepalingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 maart 2002 tot bepaling van de voorwaarden, en de procedureregels inzake erkenning en subsidiëring van de consultatiebureaus voor het jonge kind’.

betekent concreet dat CKG's, om hun erkenning te behouden, zullen moeten voldoen aan de bepaling dat elk CKG een kwaliteitsmanagementsysteem, met daaraan gekoppeld een zelfevaluatie, uitwerkt.

Daarnaast voorzien we in een verdere delegatie aan de minister. Bedoeling is om in dit besluit concreet te concretiseren welke aspecten van de werking (veelal concretisering van erkenningsvoorwaarden en/of -voorschriften) een plaats moeten krijgen in dit kwaliteitsmanagementsysteem, en/of welke indicatoren daar eventueel aan gekoppeld worden. Het is met name niet de bedoeling om bijkomende regels op te leggen”.

De elementen die men volgens de gemachtigde door de minister wil laten bepalen (“concretiseren welke aspecten van de werking [veelal concretisering van erkenningsvoorwaarden en/of -voorschriften] een plaats moeten krijgen in dit kwaliteitsmanagementsysteem, en/of welke indicatoren daar eventueel aan gekoppeld worden”), die overigens niet in het ontwerp zijn aangegeven, passen niet in de bij het decreet van 17 oktober 2003 in verband met het interne kwaliteitsbeleid aan de Vlaamse Regering toegekende delegaties, die overigens sectorgebonden zijn. Het decreet van 17 oktober 2003 kan derhalve niet de basis zijn voor verdere subdelegatie aan de minister, zodat de tweede zin van artikel 17 van het ontwerp in ieder geval dient te vervallen.

Overigens is ook de eerste zin van artikel 17 van het ontwerp overbodig nu het decreet van 17 oktober 2003 uit zichzelf van toepassing is op de CKG's (zie artikel 2 van dat decreet) en in artikel 9, eerste lid, van dat decreet wordt bepaald dat een erkenning enkel kan worden behouden of verlengd als de voorziening voldoet aan de bepalingen ervan.

3.5. In artikel 22 van het ontwerp worden aan het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid zorginspectie een aantal bevoegdheden toegekend inzake het toezicht op de CKG's, waarbij onder meer een recht op toegang wordt toegekend tot die centra op elk moment dat er kinderen opgevangen of begeleid kunnen worden.

Anders dan wat bijvoorbeeld het geval is met betrekking tot de kinderopvang in artikel 14 van het decreet van 30 april 2004², bevat dat decreet geen bepalingen inzake het toezicht op de CKG's of meer algemeen op de initiatieven die met toepassing van de artikelen 8, § 1, eerste lid, *juncto* artikel 12 ervan worden ontwikkeld. Voor het invoeren van een afdwingbaar toegangsrecht³ of van andere dwangmaatregelen biedt het decreet van 30 april 2004 dan ook geen ruimte.

² Zie ook, bijvoorbeeld, artikel 7, § 1, van het decreet van 17 oktober 2003.

³ De gemachtigde verklaarde in dit verband dat, al wordt niet voorzien in een specifieke sanctie bij het weigeren van de toegang, “een weigering tot medewerking kan leiden tot een negatieve evaluatie met betrekking tot het behoud van de erkenning”, zodat er *de facto* toch een verplichting wordt opgelegd tot het verlenen van toegang.

3.6. Artikel 74 van het ontwerp bevat een regeling inzake de terugvordering van subsidies. De rechtsgrond daartoe is in beginsel te vinden in artikel 57 van het decreet van 8 juli 2011 ‘houdende regeling van de begroting, de boekhouding, de toekenning van subsidies en de controle op de aanwending ervan, en de controle door het Rekenhof’, op grond waarvan de Vlaamse Regering onder meer de regels kan vaststellen voor de terugvordering van de subsidies. Er dient evenwel rekening te worden gehouden met hetgeen hierna, *sub* 17, wordt opgemerkt.

ALGEMENE OPMERKINGEN

4. Het ontwerp bevat een aantal delegaties van reglementaire bevoegdheid aan de minister (artikelen 1, 5°, 4, § 1, 12, tweede lid, 54 en 58, tweede lid).⁴

Het is bekend dat delegaties van verordende bevoegdheid aan een minister beperkt dienen te blijven tot aangelegenheden van bijkomstige of detailmatige aard. Gevraagd naar een toelichting bij de betrokken delegaties, mede gelet op dat beginsel, verklaarde de gemachtigde wat volgt:

“De programmatie heeft niet de bedoeling om het aantal erkenningen (in de betekenis van het aantal erkende voorzieningen) te beperken. Artikel 4, § 1 heeft in eerste plaats de bedoeling om regulerend te zijn ten aanzien van de -door Kind en Gezin gesubsidieerde- typemodules. De programmatie moet per regio in kaart brengen welke typemodules nodig zijn, en zal binnen de grenzen van de beschikbare middelen ook bepalen hoeveel aanbod van elke typemodule gesubsidieerd kan worden. Bedoeling is om op basis van de programmatie de vraag en het aanbod beter op elkaar af te stemmen en een betere geografische spreiding van het aanbod te realiseren.

Rekening houdend met deze uitgangspunten bepaalt het ontwerp van besluit dat beslissingen over het verdelen van bijkomende middelen en de aanvragen voor verhuis van typemodules genomen worden op basis van deze programmatie.”

en nog

“- opmaak en omschrijving van typemodules (art. 1,5°, 12): de delegatie die in deze aan de minister wordt verleend blijft effectief beperkt tot maatregelen van detailmatige aard. Het betreft immers de zeer concrete uitwerking van het hulpverleningsaanbod dat door de betrokken voorzieningen aangeboden wordt, alsook de omschrijving van de randvoorwaarden die bij het organiseren en aanbieden van de hulpverlening nageleefd moeten worden (o.m. frequentie van bezoeken, duur van begeleiding, eventueel vereisten inzake inzet van personeel, aantal begeleidingen). De beschrijving van typemodules, waaronder vb. ook het vastleggen van de FID-parameters, maakt in de andere sectoren (van integrale jeugdhulp) niet het voorwerp uit van regelgeving. De sectorale administraties werken dit zelf verder uit binnen de contouren van het BVR van

⁴ Ook in artikel 17, tweede zin, van het ontwerp komt een delegatie van reglementaire bevoegdheid aan de minister voor, maar die zin ontbeert rechtsgrond (zie opmerking 3.4).

9 december 2005 betreffende de modulering en de netwerken rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening en crisisjeugdhulpverlening in het raam van de integrale jeugdhulp.

Hierbij is het belangrijk voor ogen te houden dat de essentiële regels inzake de erkenning, het aanbod en de profilering van de CKG's, maar ook de wijze waarop de subsidie beheerd en verdeeld wordt op het niveau van de sector, maar ook voor de individuele CKG's, allen opgenomen zijn in het besluit van de Vlaamse Regering. Aan de Minister wordt 'slechts' de bevoegdheid gedelegeerd om binnen het algemene profiel van de CKG's en in overeenstemming met het besluit van de Vlaamse Regering van 9 december 2005 betreffende de modulering, het aanbod te vertalen in concrete typemodules, met daaraan gekoppeld telkens de prijs die elke typemodule vertegenwoordigt in de totale subsidie-enveloppe van het CKG. In die zin blijft de delegatie ons inziens beperkt tot een operationele uitwerking.

Bijkomend zijn wij van oordeel dat de elementen in het Ministerieel besluit, en met name de concrete invulling van het aanbod, en daarmee verbonden de berekening van de kostprijs en minimale aanbod, flexibel moeten kunnen aangepast worden aan evoluties op het terrein.

- tegemoetkoming voor anciënniteitsontwikkeling: het recht op een anciënniteitsvergoeding wordt in het ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering voorzien voor alle voorzieningen die reële anciënniteit boven de 10 jaar hebben; de delegatie aan de minister is niet verder gespecificeerd; zowel de wijze waarop deze berekend wordt, als modaliteiten inzake de toekenning en hoogte van vergoeding moeten nog nader bepaald worden. De voorgestelde werkwijze is o.i. vergelijkbaar met de huidige praktijk en regelgeving voor de sector van de CKG's.

- berekening ouderbijdrage: de mogelijkheid om een ouderbijdrage te vragen voor begeleiding in een CKG wordt in voorliggend ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering als principe verankerd; de delegatie aan de minister beperkt zich tot het bepalen voor welke typemodule (soort begeleiding) er een bijdrage gevraagd wordt en de berekeningswijze. Momenteel is dit voor de sector op vergelijkbare wijze geregeld (MB van 22 januari 2003 over de ouderbijdrage in centra voor kinderopvang en gezinsondersteuning)".

Om toelaatbaar te zijn, zouden de delegaties inzake het vaststellen van de "nadere bepalingen" met betrekking tot de programmatie (artikel 4, § 1), de tegemoetkoming voor anciënniteitsontwikkeling (artikel 54) en de berekening van de ouderbijdrage (artikel 58) in ieder geval nader moeten worden gepreciseerd, onder meer door te bepalen waarvoor de programmatie moet dienen (blijkbaar voor het toekennen van subsidies), of de programmatie slaat op een geografische spreiding over het grondgebied of niet, en door het opnemen in de artikelen 54 en 58 van het ontwerp van de elementen waarmee de minister rekening moet houden (bijvoorbeeld inzake de ouderbijdragen: moet ze kostendekkend zijn?, moet ze rekening houden met het inkomen van de ouders?, enzovoort). Ook de in artikel 12, tweede lid, van het ontwerp toegekende delegatie dient te worden ingeperkt nu erdoor aan de minister de bevoegdheid wordt

verleend om essentiële elementen te bepalen die de inhoud en de kwaliteit van de geboden hulpverlening beïnvloeden.

5. Het ontwerp bevat ook een aantal delegaties van verordenende bevoegdheid aan Kind en Gezin (artikelen 18, 19, 21, 31, 43, 60, § 2 en 69)⁵.

Het verlenen van verordenende bevoegdheid aan openbare instellingen, zoals *in casu* Kind en Gezin, is niet in overeenstemming met de algemene principes van het publiek recht omdat erdoor wordt geraakt aan het beginsel van de eenheid van de verordenende macht en een rechtstreekse parlementaire controle op de betrokken verordeningen ontbreekt. Verordeningen uitgevaardigd door een openbare instelling ontberen daarenboven de waarborgen waarmee de klassieke regelgeving gepaard gaat, zoals die van een verplichte bekendmaking van de desbetreffende verordeningen en de preventieve controle door de afdeling Wetgeving van de Raad van State.

Er wordt evenwel aanvaard dat, om praktische redenen, moet kunnen worden afgeweken van het principiële delegatieverbod ten aanzien van openbare instellingen. Dat is met name zo wanneer de delegaties een beperkte draagwijdte hebben en van een zodanig technische of praktische aard zijn dat ervan mag worden uitgegaan dat de instellingen die de betrokken reglementering veelal zullen moeten toepassen, ook het best geplaatst zijn om deze met kennis van zaken uit te werken en de aldus gedelegeerde bevoegdheid uit te oefenen.

De gemachtigde verstrekt de volgende toelichting bij de betrokken delegaties:

“richtlijnen voor rapportage / jaarlijkse controle: het gaat om louter praktische afspraken over vb. de vorm waaraan de rapportage dient te voldoen, de datum waarop documenten worden ingeleverd,... Het gaat aldus om louter praktische afspraken die aan de betrokken voorzieningen geen bijkomende verplichtingen opleggen. De opmaak van dergelijke afspraken kan o.i. best aan de sectorale administratie worden toevertrouwd, omdat zij best geplaatst is om te bekijken welke informatie nodig is, hoe en wanneer de informatie verwerkt zal worden, ... (organisatie van haar eigen werkzaamheden) en deze inschatting vervolgens op haalbaarheid af te toetsen met de betrokken voorzieningen

- sjabloon aanvraag erkenning / subsidiëring / melding grensoverschrijdend gedrag: zoals hierboven reeds werd aangegeven gaat het ook hier om praktische afspraken, en dan enkel met betrekking tot de vorm waarin bepaalde informatie wordt aangeleverd.

Voor beide types delegatie geldt dat Kind en Gezin een procedure zal uitschrijven voor het indienen van rapportage / documenten (vormvereisten, timing, gunningscriteria) zonder dat deze een algemeen bindend karakter heeft (d.i. geldend voor alle voorzieningen die erkend en gesubsidieerd zijn).

⁵ Volgens de gemachtigde is de bevoegdheid bedoeld in artikel 5 van het ontwerp niet van verordenende aard.

- richtlijnen voor infrastructuur: Kind en Gezin zal, in nauw overleg met de sector een aantal richtlijnen inzake brandveiligheid en infrastructuur uitwerken die specifiek afgestemd zijn op de werking van de CKG. Het gaat hierbij om richtlijnen die de betrokken voorzieningen moet toelaten om bij aankoop, verbouwing, nieuwbouw van infrastructuur na te gaan of deze in aanmerking kunnen komen voor een kwaliteitsvolle werking. De richtlijnen zijn aldus ondersteunend bedoeld - er is ons inziens dus geen sprake van een verordenende bevoegdheid.”

De delegaties vervat in de artikelen 18, 19, 21, 31, 60, § 2, en 69 van het ontwerp kunnen, mede gelet op de toelichting van de gemachtigde, worden aanvaard. Wat betreft de delegatie vervat in artikel 43 van het ontwerp moet evenwel worden vastgesteld dat uit dat artikel niet blijkt dat het gaat om richtlijnen die slechts ondersteunend zijn bedoeld. Wanneer dat niet het geval is, dient de delegatie om richtlijnen inzake de infrastructuur vast te stellen, aan de minister te worden gedelegeerd, en dan nog enkel op voorwaarde dat het gaat om regels van bijkomstige of detailmatige aard.

6. Het opschrift van hoofdstuk 2 van het ontwerp luidt “Erkenningsvoorwaarden”, terwijl het opschrift van hoofdstuk 3 ervan luidt “Erkenningsvoorschriften”. Gevraagd naar het verschil tussen erkenningsvoorwaarden en erkenningsvoorschriften, antwoordde de gemachtigde dat erkenningsvoorwaarden voorwaarden zijn om een erkenning te verkrijgen, terwijl erkenningsvoorschriften voorwaarden zijn om de erkenning te behouden.

Aangezien een opschrift geen normatieve waarde heeft, wordt aan hoofdstuk 2 van het ontwerp best een artikel toegevoegd waarin wordt bepaald dat, om erkend te worden, het CKG moet voldoen aan dat in dit hoofdstuk opgenomen artikelen. In artikel 13, eerste lid, van het ontwerp (huidig artikel 12, eerste lid), wordt best gepreciseerd dat een CKG zijn erkenning behoudt zolang het voldoet aan de erkenningsvoorwaarden bepaald in de artikelen 6 tot 12 (huidige artikelen 5 tot 11) van dit besluit en aan de erkenningsvoorschriften bepaald in de artikelen 13 tot 21 (huidige artikelen 12 tot 20)⁶ van dit besluit, met inbegrip van de bepalingen vastgesteld door de minister ter uitvoering van artikel 13, tweede lid (huidig artikel 12, tweede lid) ervan.

7. In het opschrift van hoofdstuk 5, afdeling 3, van het ontwerp wordt gewag gemaakt van het begrip “Subsidievoorschriften”, dat door de gemachtigde als volgt wordt omschreven:

⁶ Afdeling 3 “Toezicht” is eveneens onder hoofdstuk 3 van het ontwerp geplaatst, maar die afdeling lijkt geen erkenningsvoorschriften te bevatten en lijkt derhalve elders dan onder dat hoofdstuk te moeten worden geplaatst. Afdeling 2 van het genoemde hoofdstuk lijkt daarentegen wel erkenningsvoorschriften in te houden, in welk geval de artikelen 19 tot 21 (huidige artikelen 18 tot 20) in de verwijzing betrokken dienen te blijven.

“De subsidievoorschriften zijn, naar analogie met het begrip van de erkenningsvoorschriften, de bepalingen die nageleefd moeten worden om een eerder toegekende subsidie effectief te behouden.”

Er wordt best vooraan in de genoemde afdeling een artikel toegevoegd waarin wordt bepaald dat het CKG om de toegekende subsidie te behouden, moet voldoen aan de artikelen 68 tot 75 van het te nemen besluit (huidige artikelen 66 tot 73).

8. In de artikelen 59, 67, 74 en 78 van het ontwerp wordt gewag gemaakt van “het Ministerieel besluit betreffende het aanbod, beschreven in typemodules, van de centra voor kinderzorg en gezinsondersteuning”. Volgens de gemachtigde wil men hiermee verwijzen naar het ministerieel besluit bedoeld in (het huidige) artikel 12, tweede lid, van het ontwerp. Zij stelt voor in de genoemde artikelen te verwijzen naar “het ministerieel besluit zoals bedoeld in artikel 12, tweede lid”.

Hiermee kan worden ingestemd, zij het dat ten gevolge van opmerking 6 zal dienen te worden verwezen naar artikel 13, tweede lid.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Aanhef

9. Conform hetgeen werd opgemerkt omtrent de rechtsgrond voor het ontworpen besluit, verwijze men in het eerste lid van de aanhef naar de artikelen 8, §§ 1, eerste lid, en 2, en 12 van het decreet van 30 april 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin’.

10. Aan de aanhef dient een lid te worden toegevoegd waarin melding wordt gemaakt van het op 14 juni 2012 verleende akkoord van de Vlaamse minister bevoegd voor de begroting.⁷

11. Aangezien om advies is gevraagd met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, redigere men het vierde lid van de aanhef als volgt:

“Gelet op advies 51.569/3 van de Raad van State, gegeven op 9 juli 2012, met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;”.

⁷ Volgens aanwijzing 80, 3°, van omzendbrief VR/2009/4 ‘betreffende de wetgevingstechniek’ van 17 juli 2009 dient dan geen gewag te worden gemaakt van het advies aan de Inspectie van Financiën.

Artikel 10

12. De gemachtigde verklaarde wat volgt:

“Om in aanmerking te komen voor erkenning dient een voorziening te voldoen aan artikel 10 van het ontwerp van besluit: ‘Het CKG beschikt over voldoende en aangepaste infrastructuur om de aangeboden modules kwalitatief uit te voeren.’ Controle ter plaatse gebeurt ook hier door inspectie ter plaatse. Voor de duidelijkheid kan het ontworpen artikel in die zin aangevuld worden.”

Het ontwerp wordt effectief best aangevuld in de door de gemachtigde aangegeven zin.

Artikelen 18 en 19

13. Volgens de gemachtigde betreffen de in de artikelen 18 en 19 van het ontwerp bedoelde gegevens die aan Kind en Gezin moeten worden medegedeeld, enkel geanonimiseerde gegevens. Dat zou best in die artikelen tot uiting worden gebracht.

Artikel 20

14. Volgens de gemachtigde wordt in artikel 20 van het ontwerp verwezen naar een uittreksel uit het strafregister als bedoeld artikel 596 van het Wetboek van Strafvordering, wat kan worden gespecificeerd.

Er moet ook worden bepaald dat een gelijkwaardig document als het bedoelde uittreksel uit het strafregister dat is verleend door andere lidstaten van de Europese Unie of ermee op het vlak van de toegang tot het uitoefenen van beroepswerkzaamheden gelijkgestelde staten, eveneens in aanmerking kan worden genomen.

Artikelen 26 en 36

15. Op grond van de artikelen 26, eerste lid, en 36, eerste lid, van het ontwerp kan Kind en Gezin overgaan tot een onmiddellijke opheffing van de erkenning van het CKG in het geval dat de gezondheid en de veiligheid van de begeleide kinderen niet kunnen worden gegarandeerd. Uit artikel 26, tweede lid, van het ontwerp vloeit voort dat onmiddellijk een definitieve beslissing tot opheffing van de erkenning wordt genomen. De procedure bepaald in hoofdstuk 4, afdelingen 3 en 5, van het ontwerp is derhalve niet van toepassing op die beslissingen.

Teneinde de rechten van de betrokken voorzieningen te vrijwaren, zou evenwel kunnen worden voorzien in de mogelijkheid om tot een (onmiddellijke) schorsing van de erkenning over te gaan, waarna aan de betrokken voorziening de mogelijkheid zou worden geboden op de één of andere manier haar standpunt te laten kennen vooraleer wordt overgegaan tot het nemen van een definitieve beslissing tot opheffing van de erkenning.

Artikel 52

16. In artikel 52, tweede lid, van het ontwerp moet, zoals de gemachtigde beaamt, ook worden verwezen naar andere procedurebepalingen dan dewelke zijn vervat in artikel 7 van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 september 1998 ‘betreffende de adviserende beroepscommissie inzake gezins- en welzijnsaangelegenheden’.

Artikel 74

17. Artikel 74 van het ontwerp bevat een regeling inzake de mogelijkheid (maar niet de verplichting) tot terugvordering van de subsidies door Kind en Gezin.

Artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof’ (die op de Vlaamse Gemeenschap van toepassing is op grond van artikel 50, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten’ en die wat betreft de Vlaamse Gemeenschap in werking is getreden op 1 januari 2012), luidt:

“Tot onmiddellijke terugbetaling van de subsidie is gehouden de begunstigde:

- 1° die de voorwaarden niet naleeft, waaronder de subsidie werd verleend;
- 2° die de subsidie niet aanwendt voor de doeleinden, waarvoor zij werd verleend;
- 3° die de in artikel 12 bedoelde controle verhindert.

Blijft de begunstigde van de subsidie in gebreke de in artikel 11 bedoelde verantwoording te verstrekken, dan is hij gehouden tot terugbetaling ten belope van het deel dat niet werd verantwoord.”

In zoverre slechts wordt voorzien in een facultatieve terugvordering en voor zover het opsommen van de gevallen waarin kan worden teruggevorderd exhaustief bedoeld is, is de ontworpen regeling minder streng dan deze vervat in artikel 13 van de wet van 16 mei 2003, dat in beginsel bindend is voor de gemeenschappen en de gewesten.

De gemachtigde is het ermee eens dat artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 van toepassing is op de Vlaamse Gemeenschap, die ervan in beginsel niet kan van afwijken.

Artikel 74, § 1, 3°, van het ontwerp, waarmee volgens de gemachtigde wordt verwezen naar het geval dat de subsidies niet worden aangewend voor het doel waarvoor ze worden verleend, kan dan vervallen nu het overeenkomt met het in artikel 13, 2°, van de wet van 16 mei 2003 bedoelde geval, terwijl artikel 74, § 1, 1° en 2°, van het ontwerp kan worden behouden nu het gaat om bijkomende gevallen van terugvordering. Duidelijkheidshalve kan wel in de inleidende zin van artikel 74, § 1, van het ontwerp worden vermeld dat het geldt, “onverminderd (of “met behoud van”) de toepassing van artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof”.

Artikel 79

18. Met betrekking tot artikel 79, 2° en 3°, van het ontwerp verklaarde de gemachtigde wat volgt:

“Voor zover het ontwerp van besluit wellicht in de loop van 2012 zal worden goedgekeurd, wordt het ontwerp best aangepast met verwijzing naar de meest recente besluiten ter zake. Dit zal worden aangepast.”

Tegen die aanpassing bestaat geen bezwaar.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	P. LEMMENS,	kamervoorzitter,
	J. SMETS,	
	B. SEUTIN,	staatsraden,
	J. VELAERS,	assessor van de afdeling Wetgeving,
Mevrouw	M. VERSCHRAEGHEN,	toegevoegd griffier.

Het verslag werd uitgebracht door Mevrouw R. THIELEMANS, eerste auditeur.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

M. VERSCHRAEGHEN

P. LEMMENS